

۲۰۲۰/۱۱/۰۵

محمد شریف منصور

راحد عزیز

محمد راحد از جان باختگان پوهنتون کابل

امروز ویدیویی را دیدم که در آن ما را به لبخند زدن توصیه میکردی، برخلاف توقع تو لبخند نزدم و حتی همان نیم لبخند مصنوعی روی لبم هم محو شد و این ویدیو به ناراحتی مداوم من افزود، چقدر لبخند تو شیرین بود و چقدر توصیه ات مهم اما ما در جهان سوم و در ماتم کده ای به نام افغانستان زندگی میکنیم.

اینجا جای لبخند زدن نیست، اینجا فقط باید گریه کنیم، به یاد عزیزان مان، بیاد دوستان مان، به یاد آرزو هایی که به جای محقق شدن به خاک سپرده شده اند، میبینی راحد؟ چقدر دلیل داریم برای لبخند زدن؟ و حالا دلیل دیگری هم داریم. پر پر شدن تو

برای دیدن ویدیو روی عکس کلیک کنید

اینجا تنها لبخند مونا لیزاست که مهم است و محو نمیشود، لبخند زدن من و تو برای کسی مهم نیست، فقط نفس های ماست که بعضی ها را به بهشت میرساند و ای کاش به بهشت رفتن بقیه به نفس های من و تو بستگی نداشت. هر کدام ما به اندازه خوشبختی جهان اولی ها غم و غصه داریم و این مشکلات لعنتی جای لبخند را پر میکنند، کم کم باورم شده است که ما برای لبخند زدن آفریده نشده ایم بلکه خداوند ما را برای کشته شدن آفریده است. کاش خداوند آیه ای نازل کند و در آن به صراحت بگوید که راه بهشت از افغانستان نمیگذرد و با کشتن کودکان و زنان این کشور نفرین شده کسی به بهشت نخواهد رفت.

راحد عزیز

نمیدانم که در روز واپسین، آنگاه که خداوند با اشاره به تو، از پاکستانی ها و مزدوران شان بپرسد: **بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلْتُ؟** (به کدامین گناه کشته شده است؟ آیه ۹ سوره التکویر)

آنها چه خواهند گفت؟